

Pacient

Adrian Păunescu

Eu n-am să mă fac bine niciodată
Mereu voi suferi de-o boală grea,
Simțindu-mi conștiința vinovată,
Că nu e totul bine-n țara mea.

Puteți să mă-ntrebați: – Ce vrei, băiete?
În treburile mari de ce te bagi?
Am să răspund milos și pe-ndelete:
-Eu știu că îmi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit și nervi și timp și viața,
În drumul care m-a ademenit
Și-am acceptat să dorm pe copci de gheață
Și să trăiesc pe multe de cuțit.

Puteam să-mi fac în alte părți avere,
Puteam să fiu un bun european,
Puteam să mă înscriu la mamifere,
Îns metabolic de la an la an.

Puteam să am un os, cum au toți servii,
Să-l rod meschin și fără de idei
Dar epocii eu i-am cedat toți nervii
Și ea nu-mi dă nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Țară,
Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Neam,
Nu e-năuntru hiba, ci afară,
Trăiam un veac, albil dacă eram.

N-am dreptul la o mare suferință?
Nu-mi dați cartelă nici pentru prăpăd?
Ei, bine-atunc i, în m ine ia ființă
Un neam pe care voie am să-l vad.

Și n-am să pot să-ngadui niciodată,
Acest trup nelegiuit, al meu,
Să-nvețe nebunia blestemată
De-ai fi ușor când țării îi e greu.

Ca fluturele părăsind omida,
Când vine peste toți o clipă grea,
Sunt un atlant murind cu Atlantida,

Deși puteam zbura, dacă voia.

N-aveți la dumneavoastră-n farmacie,
Medicamente, boala să-miluați,
Un singur leac îmi trebuiește mie:
Să-i pot vedea pe ceilalți vindecați.

Această boală e o boală rară,
Această boală grea,
Această boală se numește Țară
Și leacul este ea și numai ea.